

Tot just l'estiu passat, durant una estada de sis setmanes a Newport, en John Lennox es va comprometre amb la senyoreta Marian Everett de Nova York. El senyor Lennox era vidu, sense fills i amo de moltes propietats. Tenia trenta-cinc anys, una presència prou distingida, unes maneres excel·lents, una quantitat poc habitual d'informació contrastada, uns hàbits irreprotxables i un temperament que, segons deien, havia estat sotmès a un difícil i convenient període de prova durant el curt espai de temps de la seva vida de casat. Tothom creia, doncs, que la senyoreta Everett feia un bon casament i que no s'enduia, ni de lluny, la pitjor part.

I, tanmateix, la senyoreta Everett també era una jove dama molt casadora: la bella senyoreta Everett, li deien, per distingir-la de determinades cosines adotzenades amb qui, com que no tenia mare ni germanes, estava obligada per decència a passar gran part del temps. No cal dir que aquesta distin-

ció era molt més afalagadora per a ella que no pas per a les seves excel·lents parentes.

De fet, la Marian Everett no en tenia ni cinc, però estava generosament dotada de tots els dons que fan encisadora una dona. Era, sense discussió, la més encisadora del cercle de noies en què vivia i es movia. Ni tan sols algunes de més grans que ella, dones de més experiència i rellevància, i amb una major llibertat d'acció gràcies a estar casades, a l'hora de la veritat no tenien l'encís d'ella. I, quan mirava d'emular les habilitats socials d'aquestes germanes més plenament lliures, la senyoreta Everett no s'havia desviat mai de l'estricta conducta que exigia la dignitat d'una dama. Professava una devoció gairebé religiosa pel bon gust i observava amb horror les maneres escandaloses de moltes de les seves companyes. Per això, a més a més de ser la noia més divertida de Nova York, també era la més irreprotxable. Potser la seva bellesa era discutible, però no es va discutir mai. D'una estatura molt poc per sota de la mitjana, es caracteritzava per una gran plenitud i rodonesa, i, malgrat la gravidesa de la seva fesomia, els seus moviments eren d'una

lleugeresa i una elasticitat perfectes. Tenia el cutis característic d'una rossa —una rossa afectuosa, amb un rubor de ple estiu a les galtes i el reflex de la llum del sol de ple estiu als cabells castanys. Les seves faccions no havien estat afaiçonades a partir del model clàssic, però la seva expressió no podia ser més plàcida: el front baix i ample, el nas petit i la boca... bé, els envejosos asseguraven que la boca era *enorme*. És veritat que tenia una capacitat de somriure immensa i que, quan obria la boca per cantar (cosa que feia amb una dolçor infinita), emetia un generós doll de veu. Potser el seu rostre era un pèl massa rodó, i les espatlles un pèl massa quadrades, però, com dic, el resultat general no deixava res a desitjar. Podria destacar unes quantes imperfeccions més en l'aparença del seu rostre i la seva figura, que de cap manera invalidarien la impressió que produïen. Hi ha un aspecte essencialment descortès, i de fet gens raonable, en l'intent de confirmar o rebatre la bellesa d'una dona, i l'home que ho fa no obté sinó allò que mereix quan descobreix que, en rigor, la suma dels diferents trets no arriba a compondre el total. Aparteu-vos, senyors, i deixeu

que sigui ella qui en faci l'addició. A banda de la bellesa, en la senyoreta Everett resplendien el bon caràcter i una intel·ligència viva. No feia grans discursos ni s'ofenia quan algú els feia, i, per altra banda, gaudia amb entusiasme de l'enginy intel·lectual i fins i tot el cultivava. El seu gran mèrit era que no exigia ni reivindicava res. De la mateixa manera que en la seva bellesa no hi havia res d'artificial, tampoc no hi havia pedanteria en la seva gravetat ni sentimentalisme en la seva amabilitat. La primera d'aquestes qualitats era pura frescor i les altres eren pura bonhomia.

En John Lennox la va veure, se'n va enamorar i li va oferir la mà. La senyoreta Everett, acceptant-la, va adquirir a ulls del món l'únic avantatge que li faltava: una estabilitat absoluta i una posició segura. Els seus amics comparaven amb satisfacció el futur brillant i confortable que l'esperava amb el seu passat més aviat precari. En canvi, en Lennox rebia felicitacions a tort i a dret, tot i que no gaire sovint pel seu optimisme. El de la senyoreta Everett no havia estat posat a prova amb gaire severitat, tot i que alguns coneguts de tendències moralitzadores

li recordaven sovint que havia d'estar molt agraïda al senyor Lennox per haver-la triat. La Marian escoltava aquestes proclames amb una expressió pacient d'humilitat que l'afavoria d'allò més. Era com si, per ell, estigués fins i tot disposada a avorrir-se.